

אף על פי פרק חמישי כתובות

סה.

עין משפט נר מצוה

קדא א מיי פ"כ"א מה'ל
אסורי ביאה הלכה
טו סמג עשין מח טור ש"ע
א"ח סמונ רמ סעף ג
וטו"ע א"ח ע"ג סמונ כה
סעף ג:

קדא ב מיי פ"ב מה'ל
אשוח הלכה י א'
סמג עשין מח ונחן פח
טו"ע א"ח ע"ג סמונ ע
סעף ג:

לעוי רש"י
מרדכי רש"י
כנסת עשויות עין גביר.

תוספות ר"ד

מ"ב ר"ד
רבינו חנניאל
לה כוס א' רבינו שאני
תני כוס א' יפה לאשה
שנים (שו"ת גינול) הוא
זה ש' תובעת בפה ד'
אפי' חמור תבעה אינה
מקפדת א"ל לא אמרו אל
שאין בעלה עמה אבל
בעלה עמה בעלה משמרה.
א"ר מין לאכסנאי שאמר
במשמש המטה שנאמר
ישכימו בבקר וגו' וידע
אלקנה את אשתו השתא
איך מתיקרא לא: (הימא)
[תומא] דביתו דאבי
אתיא לקמיה דרבא אמרה
פסיקי לי מזונות פסוק
לה פסוקי לי חמרא אמר
לה ידענא ביה בחמני א'
דלא הוי משקה בשופריו
[כי הא] לך חמרא א"ל
בתי דמר הווה משקה
לי בשופריו כי האי
פי' בגביעות (מרויב)
[גדולין] כורע: דביתו
דרי' ביה דרבא אתיא
לקמיה דרי' בריה דרי'
א"ל פסוק לי מזוני
פסק לה פסוקי לי חמרא
ספק לה א"ל ידענא בהו
בבני מחווא דרגילו דשתו
חמרא: דביתו דרי' בריה
דרי' מדולי אתיא לדינא
קמיה דרי' א"ל פסוק לי
מזוני פסק לה פסוק לי
חמרא פסק לה פסוק לי
שריא א"ל שריא למה
לך א"ל לחברך ולהבורחך
פי' (להנאתן) ולהנאות
בהן בפני הבריות ולא
אבהו מכבדו הראשון
ומכאן מוכח וגם מצינו
דאמרו' לקמן מותר בלאות
אלמנה לירושם שחיבים

א) גיפת רבנו בתאן אינו
מקובץ ואולי דפי"ג וז"ל
כמו דלמס' כנמ'

אין צ"ד פוסקין יינום לאשה. שהיו מרגילה לתאות תשמיש: רגילה
שאני. כיון דאינו חידוש לה כבר דשה זו ואינו מוזה לזה: **לאיקו**
קדרה. להטעים תבשיל: **סובעת צפה.** תשמיש: **ויבאו אל ביתם.**
והדר ידע אלקנה את חנה: **חומא.** זה שמה: **שופרו.** גביעיים
כרובים שקורין מדירני' [פלידרי']:

כי האי. כמדת אומי חרועי: **סבעה**
לזם רב חסדא. תבע את אשתו
לתשמיש: צקולפי דשידה. צוננעול
של רגו: **קטלא לך סלא.** שכר
ניסת לג' ומתו כדאמר צינמות צפ'
הבא על צינמותו (דף טד): **למיקטל**
אחרינא. שגללה להראות יופיך שיקפוץ
איש עליך: **לחברך ולחברוך.** שלל
אחבזה על הצרות מכבדי הראשון לא
צנין ולא צפני צבידין: **מפן ומחלל**
למה לה. הרי עור שטוח על מטה טוב
מן המפך: ומשני צבתל דמלו פורא
צבדלי צמקוס שאין רגילין לעשות
שטיח עור למטה אלא סירוגי חבלים:
ומבגר לה. מנערי לה ומזקיקין אותה.
לשון צוברת: **אי דלוהיה.** לך
צנות משפחה: **אורחיה.** דרכו לישן
על כרים וכסותות ואין קיימא לך
עולה עמו: **כי אזינלא.** ואני משרה
אותן על ידי שלש שקילנא להו
צדלתי: **וכי אסינא.** ותשככי עמי
מיימינא להו: **ושקלא לדידי.** מפך
שלי או אם אקנה כר וכסת משלי:
האי

(א) ג"ל גבירא ואמרי לה
איש כפר גבור חיל כך איתא
במגילה י"א. (ב) [נ]ל נוקמה בה"א
סו: (ג) [נ]ל נוקמה בה"א
וכ"א צינמות פד: וכ"א
לה"א בש"ע א"ח ע"ג סמונ
קטל סעף לך ד' ז' ז"ל
חומא. רש"י (ט) [נ]ל
מת. (ז) [נ]ל מת. ס"א.
(ו) [נ]ל ונתן ושיין למטה
לעליל סד: (ח) ע"י
מהרש"ט, (ט) וב"מ מ"ר
בלותו אחר: (י) וכן מוכח
ב"י מהקלף ק"י: דקאמר
דמותן מטה ומפן ולמאי
יתו כר או כסת או מחללת
הראוי למכירה אלא דמותין
לו מפך משום דלאו ג'ם
למכירה. מ"י.

תורה אור השלם

1. פי ונתת אפם הבישה
הורגם פי אפרה אלקה
אחרי מאהבי נתי לחמי
ומימי צמרי ופשתי שמיני
ושיקוי: הושע ב ז'
2. וקמא חנה אחת
אבלה בשלה ואחרי
שהו ועלי הבהן ישב
על הפסא על מוחת
היכל? שמואל א ט ט
3. וישכמו בבקר
ושתתחו לפני ה' וישבו
וקבאו אל ביתם הרמקה
ידע אלקה את חנה
אשתו ויזכרה? שמואל א י ט

מוסף רש"י

דאורחיה רדיה. נגזרת
משפחה עשין כן (לע"י
ח.).

אחרי אבלה. כמו אחרי אכלה מפיך ה' משמע ואף על פי שלל
אכלה כדכתיב ותצנכה ולא תאכל מ"מ אית לן למידרש הכי
ותקם חנה אחרי שעת אכילתה שהיה לה לאכול ואחרי שמה אלקנה
וצינו חוץ ממנה שלא היה לה לשמות ולכן וישצנה עלי לשכורה:

שתה ולא שתת.

ואחרי שחמה דומיא דלכילה
שחלה צה אי נמי אחרי אכול ואחרי
שמה כדכתיב (משלי ג) אכול ושתה
ישמר לך ומדשני קרא צבדריה דריש
הכי כדמפרש לקמן: **אבלה ולא**
אבל. צממיה וכי מדוש כמו כן שאין
פוסקים מזונות לאיש: **מכדי בגוה**
קא עסיק קרא. דהא כמי חנה
צקלא וכתיב נמי אכלה אס כן לכמוז
נמי שחמה או לא לכמוז קרא צגיה
ולכמוז אכל ושתה: **רגילה שאני**
דאמר ר' חנינא בו'. ואת' ואתי

ראיה רכין על זה דצבדרייתא גופה
קמי רגילה משמע דווקא רגילה ויש
לומר דר' אלעזר נמי איידי צבדריה
דאי בשאינה רגילה כלל צפני צעלה
פשיטא דאין פוסקין דלשוטו ינו לשון
לה שאין צעלה נתן לה כשהיתה עמו
לך רכין לאמרי מדרבי חנינא שיש
רגילה שנותנים לה כגון שרגילה שני
כוסות: **אינה רגילה בפני בעלה**
א"א בוס אחד בו'. וזהו פירוש דברי
שמואל רגילה ונתנין לה כוס אחד
היינו שרגילה צפני כוסות ודקאמר
שאינה רגילה ונתנין לה שני כוסות
היינו שאינה רגילה שהיו נתנין לה שני
כוסות אלא כוס אחד אין ונתנין לה
כלל שלל צפני צעלה:

לציקי קדרה.

אצרייתא קאי
כלומר מצרייתא לא תקשי
אלל מילתא דשמואל לא מייפרשא אלא
כדשיני: **ונתנין לה מטה ומפין.**
אע"ג דלגבי סדור אמרינן צהמקבל
צ"מ דף קיג: ושם דנותנין לו מטה
ומטה ומפן משום דשמה גבי אשה
למ"ש הטריחוהו חכמים כ"כ דלפטר
לה שותף ד' אמות אחר אכילתו:
מפין ומחצלת למה לה. ר"מ לא
גרס מפין ומחללת אלא
ומחללת למה דמפין הוא כך וראוי גם

לסמיכה וגיה דלשכינה אין רכין דהא
אית לה מטה ל' לסמיכה מיהא צריכה:
ושקלא רהו לדידי בו'. פישש
צקונטרס ושקלת לדידי
מפן שלי ואין להקשות א"כ תסגי לה
צפני מפלץ דשמה מתוך שהוא מעונג
שעד עתה הורגל לשכך על כר יטול
שני מפלץ לעצמו וצניו יאחזק צן רבי
מאיר ז"ל לא גרים ושקלת לדידי ואינה
מתרעמת אלא שרצה לעלות עמו
ולשכך על כר אע"פ שלעצמו אין לו
עכשיו וכן משמע דלסמור טענה דקא
טעין צעלה אכילא דרצנן קא אחי:
האי